

Id?zavarban a baloldal

2013 szeptember 24. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

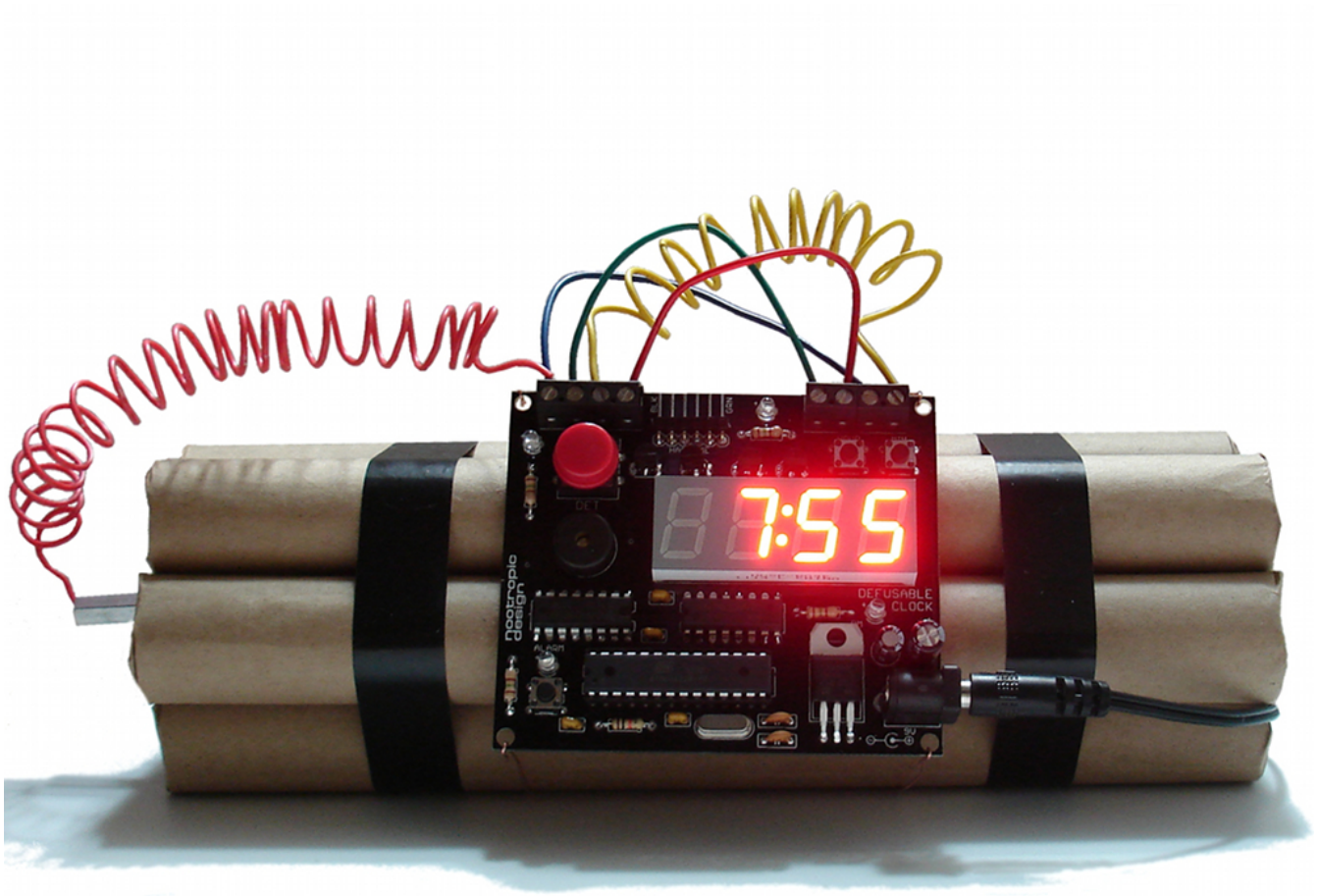
Mérték

Több mint egy éve, 2012. augusztus 8-án felhívott Bolgár György és interjút készített velem Megbeszéljük cím? m?sorában a választási regisztrációról, amir?l el?z? nap cikkem jelent meg a Magyar Nemzetben.

A m?sorvezet? a Fidesz-KDNP érdekeit szolgáló alattomos húzásnak tekintette a regisztrációt, én viszont úgy

vélekedtem róla, hogy el?segíti a politikai rendszer stabilitását, azaz egyetértettem vele. Aztán a regisztrációt mégsem vezették be, hiszen a választási törvényb?l, melyet 2012. november 26-án fogadott el az Országgy?lés, a baloldali pártok ellenállása miatt kimaradt ez az intézmény. Ma érezzük az akkori döntés következményeit.

A két leger?sebb baloldali ellenzéki párt, az MSZP és az Együtt 2014-PM képtelen megállapodni a miniszterelnök-jelölt személyér?l. Mesterházy Attila és Bajnai Gordon tárgyalásai során felmerült, hogy még szeptember folyamán „el?választást" tartanának arról, hogy kett?jük közül ki legyen Orbán Viktor kihívója. De ehhez bizony szükséges lenne a választási regisztráció, ami az Egyesült Államokban, ahol szintén egyfordulós az elnökválasztás, már több mint egy évszázada bevett szokás.



Hiszen ennek hiányában miként dönthetné el demokratikusan a leger?sebb ellenzéki er?, hogy kit indít a kormányzó miniszterelnökkel szemben? Miféle el?választás lesz az, ahol nincsenek hivatalosan nyilvántartva a támogatók, azok a polgárok, akiknek joga van szavazni az ellenzék jelöltjér?l? Vagyis a baloldal, amely egy éve teljes er?b?l, kézzel-lábbal tiltakozott a regisztráció ellen, és megakadályozta bevezetését, saját magát kormányozta zsákutcába, melyb?l egyel?re maga sem tudja, hogyan fog kifarolni.

Nem, ez az egyetlen ügy, ami azt mutatja, hogy a baloldal folyamatos id?zavarban van, hibát hibára halmoz. Képvisel?i, amikor lehet?ségük volt arra, hogy válasszanak az alternatívák között, rendre addig halogatták a döntést, amíg végül kapkodni kezdtek, és a lehet? legrosszabb helyzetbe hozták magukat. Hasonló helyzet fordult el? 2005-ben is, amikor az érdekeit felismerni képtelen MSZP addig küzdött Szili Katalin köztársasági elnökségéért, amíg végül Sólyom Lászlót választották meg erre a tisztségre. De kapkodáshoz, téves döntések sorozatához vezet? krónikus rövidlátás nemcsak taktikai, stratégiai ügyekben is érvényesült. Ez a hajlam jellemz? volt a huszadik századi demokratikus baloldalra, az európai szociáldemokráciára, amely rendre késve alakította ki álláspontját a széls?séges pártokkal, a kommunistákkal, majd a nemzetiszocialistákkal szemben. Hasonló határozatlanság, tétlenkedés volt jellemz? 1945 után gazdaságpolitikai téren is: a baloldali pártok Nyugat-Európában mindig az elosztás megreformálásában jeleskedtek, a gazdaság szanálását, a válságok leküzdését, koncepció híján inkább a jobboldalra hagyták.

Magyarországon a 1989-90-es rendszerváltás után a szocialistáknak minden lehet?ségük megvolt arra, hogy pótolják az elmulasztott évtizedeket, kialakítsák a jöv?képüket. Tizenkét évig kormányoztak, ebb?l egy cikluson át abszolút többségben (igaz, koalícióban az SZDSZ-szel), és közel ugyanennyi id?t töltöttek ellenzékben. Ennyi id? alatt a közgazdászaik (és mint tudjuk, kiváló elmék vannak közöttük) igazán felülvizsgálhatták a neoliberalizmus gondolatrendszerét, amit kormányzásuk alatt végig szolgaian követtek. Felismerhették volna, hogy a nyakló nélkül folytatott privatizáció és dereguláció reménytelen helyzetbe sodorja a magyar tömegeket, és elméletileg megalapozhatták volna a magán, az állami és az önkormányzati szektor együttm?ködését. Visszanyúlhattak volna a Magyar Szociáldemokrata Párt 1948 el?tti hagyományaihoz is, hiszen a „jobboldali" szociáldemokraták abban az id?ben a „vegyes gazdaság" hívei voltak.

A demokratikus baloldal azonban elmulasztotta az önálló gazdaságpolitika kidolgozását. Úgy vélte, identitásának meg?rzéséhez elég a jól bevált antifasizmus, illetve a magától is komoly feszültséget generáló kisebbségi probléma felszínen tartása. A többivel pedig - vagyis azzal, hogy mi lesz végül a magyar gazdasággal az Európai Unión belül - ráérnek foglalkozni, elég, ha a jól bevált „szociális érzékenységgel" viszonyulnak a társadalmi kérdésekhez.

Ezzel a jelenleg három pártra szakadt demokratikus baloldal átengedte politikai ellenfelének azoknak a gazdaságpolitikai kihívásoknak a megválaszolását, melyek elé az EU, és általában a globalizáció állította Magyarországot. A tanácstalanság és az id?zavar jól látható például abból is, hogy milyen választ adott a két leger?sebb baloldali párt pl. a Dunaferrben végrehajtott tömeges elbocsátásra, illetve arra, hogy a kormány fontolóra vette a nagyüzem megvásárlását. Bajnaiék a tranzakció miatt várható veszteségt?l óvták a költségvetést, Mesterházyék viszont jelezték, hogy ?k egy másik, élelmiszeripari nagyüzemet is megvásárolnának, hogy „segítsenek a munkavállalókon".

Folyamatos rögtönzést, koncepciótlanságot, átgondolatlan, összehangolatlan reakciókat látunk a baloldali ellenzék részér?l. Úgy látszik, ha végül mégis sikerül megállapodni a közös miniszterelnök-jelöltr?l, még mindig hiányozni fog az üzenet, mellyel a magyar választókat 2014 májusában a baloldal mellé állítja majd.

hetivalasz.hu - Pelle János



Ajánló